

návrh, který strana při ústním jednání zamýšlela přednésti. Na základě toho dospěl soud k přesvědčení, že ve sporu Ck V 127/32 námitka započtení, ježto dosud při ústním jednání to nebylo předneseno, vzata zpět nebyla a tudíž projednání souzené rozepře vadí překážka zahájené rozepře. Rekursní soud zamítl námitku zahájené rozepře. Důvody: Jest sice pravda, že se podle zásady ústnosti uplatnění procesních nároků a námitek stane teprve jich ústním přednesem a že námitka započtení není námitkou čistě formální, nýbrž má i význam materielně-právní a vadí proto její uplatnění současněmu vymáhání započtením namítnuté pohledávky zvláštní samostatnou žalobou. Avšak rekursní soud nesdílí právní názor prvního soudu, že zpětvzetí námitky započtení lze provést jen ústně a že proto trvá zahájená rozepře vzniklá jejím vznesením i přes písemné její zpětvzetí dále tak dlouho, pokud se to nestane i ústním přednesem při nejbližším ústním jednání. Námitka započtení i přes svůj materiální právní význam a z toho plynoucí důsledky zůstává procesní obranou, které se může žalovaná strana kdykoliv bez souhlasu druhé strany ve smyslu zásady disposiční vzdáti a, jestliže proto písemným podáním prohlásila, že od této námitky upouští, přestala tato námitka býti předmětem soudního řízení a nesejde na tom, kdy se o tom druhá strana dozví. Proto litispence vzniklá vznesením kompenzační námitky započtení jejím zpětvzetím pominula a není závady, aby pohledávka ta nebyla nyní vymáhána samostatnou žalobou a by tato žaloba nebyla projednávána.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není odůvodněn. Jeho vývody nejsou způsobivé, by vyvrátily nebo seslabilly správnost názoru rekursního soudu, že účinek zpětvzetí námitky započtení nastal již dojitím podání na soud a že dalšího jeho přednesení při ústním jednání potřebí nebylo. Stačí stěžovatele poukázati na správné odůvodnění napadeného usnesení a podotknouti: Názor rekursního soudu neodporuje ani zásadě ústnosti ani zásadě bezprostřednosti řízení. Pro toto zpětvzetí nejsou předepsány podobné podmínky jako pro zpětvzetí žaloby podle § 237 c. ř. s. o potřebě souhlasu protistrany, případně o vzdání se nároku. Ježto pak obrana započtení byla současně s podáním žaloby vzata zpět, nepřekážela samostatné žalobě.

Čís. 13765.

Soudcovské zástavní právo, jehož nabytí vymáhající věřitel na služebních příjmech povinného všeobecně bez jakékoliv výhrady, týká se i odbytného, jež bylo povinnému zaměstnavatelem (bankou) přiznáno z důvodu, že použil výhod zaměstnanců dobrovolně odbouraných.

(Rozh. ze dne 15. září 1934, R I 991/34.)

Usnesením ze dne 3. března 1933 byly k návrhu Rudolfa P-a zabaveny služební požitky dlužníka u poddlužnice banky C. Dlužník byl po té odbourán, načež banka C. složila na soudě odbytné 2880 Kč. Usnesením ze dne 30. října 1933 byla povolena firmě W. exekuce zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky 2880 Kč příslušející dlužníku proti bance C. z důvodu odbytného. Soud první stolice přikázal 2880 Kč složených bankou C. na soudě, firmě W., rekursní soud přikázal složené peníze Rudolfu P-ovi.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu firmy W.

D ů v o d y:

V rozhodovaném případě jde o otázku, zda se soudcovské právo zástavní, jehož nabyl vymáhající věřitel Rudolf P. na služebních příjmech povinného podle usnesení ze dne 3. března 1933, dotýká i odbytného, jež povinnému bylo poddlužnicí bankou C. přiznáno z důvodu, že použil výhod zaměstnanců dobrovolně odbouraných podle vyhlášky ředitelství banky. Rekursní soud, přisvědčiv k této otázce kladně, přikázal odbytné 2880 Kč, jež poddlužnice složila k soudu, věřiteli Rudolfu P-ovi, nikoli dovolací rekurentce firmě W., jíž podle usnesení ze dne 30. října 1933 byla povolena exekuce zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky 2880 Kč příslušející povinnému proti bance z důvodu odbytného. Usnesení rekursního soudu nelze vytykáti právní mylnost. Vymáhající věřitel Rudolf P. učinil v exekuční žádosti návrh na zabavení a přikázání k vybrání všech platů (Bezüge), jež povinnému přísluší jako zaměstnanci proti poddlužnici, tedy všeobecně bez jakékoli výhrady, a v tomto smyslu byla mu exekuce povolena. V tomto všeobecném pojmu, jenž se rovná pojmu »služební příjmy« jsou zřejmě zahrnuty všechny příjmy ze služebního poměru a tudíž i odbytné. Opačný názor přičil by se ustanovení § 299 ex. ř., z něhož vyplývá, že zabavením služebních příjmů jsou dotčeny i všeliké změny těchto příjmů až na ony, jež mají původ ve změně osoby zaměstnavatele. Zabavení služebních příjmů dotýká se tedy i odbytného, jež podle svého účelu má nahraditi periodické platy zaměstnance podle služební smlouvy, a tak mu zabezpečiti existenci. Rekursní soud proto nepochybil, uznáv odbytné za část služebních příjmů, a, ježto věřiteli Rudolfu P-ovi náleží nepopřeně na těchto příjmech první zástavní právo, přikázal právem složenou částku tomuto věřiteli.

Čís. 13766.

Žaloba, jíž se domáháno výroku, že exekuce je nepřípustná, ježto výměr Všeobecného pensijního ústavu tvořící exekuční titul byl zrušen výměrem zemského úřadu, jest žalobou podle § 39 čís. 5 ex. ř., pro niž jest pořad práva přípustný.

(Rozh. ze dne 15. září 1934, R I 1082/34.)